15/07/2020

Μνήμη των Αγίων Μεγαλομαρτύρων Κηρύκου και Ιουλίττης

/ Βίοι Αγίων

ΑΓΙΟΙ ΚΗΡΥΚΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΤΤΑ: Ένας τρίχρονος αθλητής της πίστεως και η καλλιμάρτυς του Χριστού θαρραλέα μητέρα του

Γράφει ο Αριστείδης Γ. Θεοδωρόπουλος/ Εκπαιδευτικός

Μέσα στην πνευματική πανδαισία του αγιολογίου της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας διακρίθηκαν πολυάριθμες μορφές μαρτύρων, που προέρχονται από όλες τις κοινωνικές τάξεις και ηλικίες και θυσιάστηκαν για την αγάπη του Χριστού. Ανάμεσα σ' αυτές εξέχουσα θέση κατέχει μια θαρραλέα μητέρα με το τρίχρονο παιδί της. Ο λόγος για τους τιμώμενους στις 15 Ιουλίου αγίους ενδόξους και αθλοφόρους μάρτυρες Κήρυκο και Ιουλίττα, οι οποίοι πρόσφεραν το αγνό και πολύτιμο αίμα τους για τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό και τη σωτηριώδη διδασκαλία Του.

Οι καλλίνικοι μάρτυρες και γενναίοι αθλητές της πίστεως, Κήρυκος και Ιουλίττα, έζησαν τον 4ο μ. Χ. αιώνα στο Ικόνιο της Μ. Ασίας. Η ένδοξη καλλιμάρτυς του Χριστού Ιουλίττα ήταν γόνος ευγενούς οικογένειας και οι γονείς της διακρίνονταν για τη βαθιά ευσέβεια και τις πολλές αρετές τους. Γι’ αυτό και γαλουχήθηκε με τα νάματα της χριστιανικής πίστεως και διακρίθηκε για το ήθος, τη σεμνότητα και το αγωνιστικό της φρόνημα. Όταν η Ιουλίττα ενηλικιώθηκε, ήλθε εις γάμου κοινωνία με τις ευλογίες της Εκκλησίας και τις ευχές των ευσεβών και ενάρετων γονέων της. Μετά τον γάμο απόκτησε ένα χαριτωμένο αγόρι, τον Κήρυκο, και έτσι η ευτυχία της ολοκληρώθηκε.

Τη χαρά διαδέχθηκε όμως η λύπη και την ευτυχία ο πόνος, διότι ο σύζυγός της αρρώστησε βαριά και μετά από μικρό χρονικό διάστημα εγκατέλειψε την επίγεια ζωή και αναχώρησε για την αιωνιότητα. Έτσι η Ιουλίττα επωμίζεται σε πολύ νεαρή ηλικία τον βαρύ σταυρό της χηρείας. Αντλεί όμως δύναμη από τον Αναστάντα Κύριο και έτσι η πίστη της στερεώνεται και ενισχύεται ακόμη περισσότερο, παρόλο που αντιμετωπίζει δυσκολίες, θλίψεις, εμπόδια και προκλήσεις. Στρέφει τις

ελπίδες της στο μονάκριβο παιδί της και του μεταλαμπαδεύει την άσβεστη φλόγα της αγάπης στον Ιησού Χριστό. Απορρίπτει την ιδέα του δεύτερου γάμου και αποφασίζει να αφιερωθεί εξ ολοκλήρου στον Κύριο και την κατά Θεό ανατροφή του παιδιού της. Έτσι προσεύχεται αδιάλειπτα στον Ουράνιο Πατέρα, μελετά τακτικά την Αγία Γραφή, συμμετέχει ενεργά στη μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας και αποδεικνύει έμπρακτα την αγάπη της προς τον πλησίον και τον πάσχοντα συνάνθρωπο. Γι' αυτό και επισκέπτεται χήρες και ορφανά, φτωχούς και ασθενείς και προσφέρει πλουσιοπάροχα τις πολύτιμες υπηρεσίες της. Επιθυμεί να οδηγήσει όλους τους ανθρώπους στη σωτηριώδη αλήθεια του Ευαγγελίου του Χριστού και να τους οικοδομήσει πνευματικά, ενώ ο διακαής πόθος της είναι και ο τρίχρονος γιος της, ο Κήρυκος, να τιμήσει και να δοξάσει το όνομα του Ιησού Χριστού.

Την εποχή όμως αυτή ο σκληρός Ρωμαίος αυτοκράτορας Διοκλητιανός (284-305) εξαπολύει διωγμούς με σκληρά βασανιστήρια εναντίον των χριστιανών. Αναρίθμητα είναι τα ονόματα των μαρτύρων, που βασανίζονται ανελέητα και χάνουν τη ζωή τους. Στο στόχαστρο των διωκτών της χριστιανικής πίστεως βρίσκεται και η Ιουλίττα. Προσεύχεται αδιάλειπτα στον Θεό για να στερεωθεί ακόμη περισσότερο στην πίστη της και αποφασίζει να εγκαταλείψει την πατρίδα της, παίρνοντας μαζί της τον τρίχρονο Κήρυκο και δύο υπηρέτριες, οι οποίες διδάχθηκαν τον θησαυρό της χριστιανικής πίστεως από αυτή.

Φτάνουν στη Σελεύκεια της Συρίας, αλλά η κατάσταση εκεί είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη και πολλοί χριστιανοί φονεύονται. Γι' αυτό και αναχωρεί για την Ταρσό της Κιλικίας, αλλά και εκεί δεν κατορθώνει να διαφύγει την προσοχή των διωκτών. Συλλαμβάνεται μαζί με το παιδί της και οδηγείται ενώπιον του σκληρόκαρδου ειδωλολάτρη επάρχου Αλεξάνδρου, ο οποίος προσπαθεί με υποσχέσεις και κολακευτικά λόγια να την πείσει να αρνηθεί τον Χριστό και να προσκυνήσει τα ψεύτικα είδωλα. Η Ιουλίττα παραμένει όμως σταθερή και ακλόνητη στην αμώμητο χριστιανική πίστη.Απορρίπτει περιφρονητικά τις υποσχέσεις και ομολογεί με

παρρησία την πίστη της στον αληθινό Θεό. Αναμένει με αγωνία το μαρτύριο και ενθαρρύνεται από την αδιάλειπτη προσευχή της. Στρέφει τα μάτια της στον ουρανό και ατενίζει την αιωνιότητα με ελπίδα. Ο τύραννος Αλέξανδρος, βλέποντας την ακλόνητη πίστη και την ανυποχώρητη στάση της,όταν μάλιστα του δήλωσε με παρρησία :«Ποτέ δεν πρόκειται να αρνηθώ την πίστη μου, έστω και εάν με αποκεφαλίσεις, με κάψεις στη φωτιά ή με παραδώσεις ως τροφή στα θηρία», κυριεύτηκε τόσο πολύ από θυμό και αγανάκτηση, ώστε διέταξε να αποσπάσουν με τη βία τον μικρό Κήρυκο από τη στοργική αγκαλιά της. Στη συνέχεια άρχισαν να τη μαστιγώνουν ανελέητα, αλλά η ένδοξη μάρτυς του Χριστού Ιουλίττα υπομένει αγόγγυστα το μαστίγωμα και αντλεί δύναμη από τον αρχηγό της πίστεώς μας, τον Ιησού Χριστό, που θυσιάστηκε με τη σταυρική Του θυσία για μας.

Ο τρίχρονος Κήρυκος κλαίει διαρκώς και ζητάει απεγνωσμένα τη μητέρα του, την οποία βλέπει να μαστιγώνεται αλύπητα. Ο έπαρχος παίρνει τότε στα χέρια το παιδί και προσπαθεί να το ηρεμήσει. Του λέει να αφήσει τη μητέρα του και να ζήσει ευτυχισμένο μαζί του, αφού θα του προσφέρει πολλά δώρα και θα το κάνει κληρονόμο της περιουσίας του. Το ευλογημένο νήπιο ομολογεί με παρρησία τη χριστιανική του ταυτότητα και απαντά στον έπαρχο: «Εγώ τον Χριστό μου αγαπώ», ενώ στην προσπάθειά του να γλιτώσει από αυτόν, δίνει μια κλωτσιά στην κοιλιά του ειδωλολάτρη επάρχου. Τότε εκείνος εξαγριώθηκε τόσο πολύ, ώστε πέταξε το παιδί με μανία και αγριότητα στα μαρμάρινα σκαλοπάτια, με αποτέλεσμα να συντριβεί το μικρό σώμα και το κεφάλι του τρίχρονου νηπίου. Το αγνό αίμα του γέμισε τα σκαλοπάτια, αλλά αγίασε τη μαρτυρική γη της Ταρσού, ενώ η ψυχή του μικρόσωμου αθλητού της πίστεως γέμισε τον ουρανό με άφθαστη αγαλλίαση. Η θαρραλέα μητέρα παρακολουθεί με πόνο και θλίψη τα γεγονότα, αλλά ευφραίνεται, διότι ο μονάκριβος γιος της αξιώθηκε του ενδόξου μαρτυρίου για την αγάπη του Χριστού και από εδώ και στο εξής θα χαίρεται μέσα στην πνευματική χαρά του Παραδείσου. Μετά τον ακαριαίο θάνατο του Κηρύκου η καλλιμάρτυς του Χριστού Ιουλίττα υποβάλλεται σε νέα βασανιστήρια, αλλά και πάλι υπομένει καρτερικά και προσεύχεται για τη συγχώρηση των βασανιστών της. Η επιμονή της στην αγάπη του Χριστού εξοργίζει τόσο πολύ τον ειδωλολάτρη έπαρχο, ώστε αποφασίζει να την οδηγήσει στον τόπο της θανατικής εκτελέσεως ,για να λάβει χώρα η δι’αποκεφαλισμού μαρτυρική της τελείωση. Της έβαλαν μάλιστα και χαλινάρι στο στόμα και την οδήγησαν με τη βία στον τόπο, όπου θα αποκεφαλιζόταν. Η αγία ζητά από τους δημίους της πριν το επίγειο τέλος της να προσευχηθεί στον Πανάγαθο Θεό, ο Οποίος την αξίωσε και εκείνη και τον γιο της να εισέλθουν με τον στέφανο του μαρτυρίου στην αιώνια χαρά του Παραδείσου και να συναριθμηθούν στην ευλογημένη χορεία των ενδόξων μαρτύρων της χριστιανικής πίστεως,τιμώμενοι κατ’έτος από την Ορθόδοξη Εκκλησία μας στις 15 Ιουλίου.

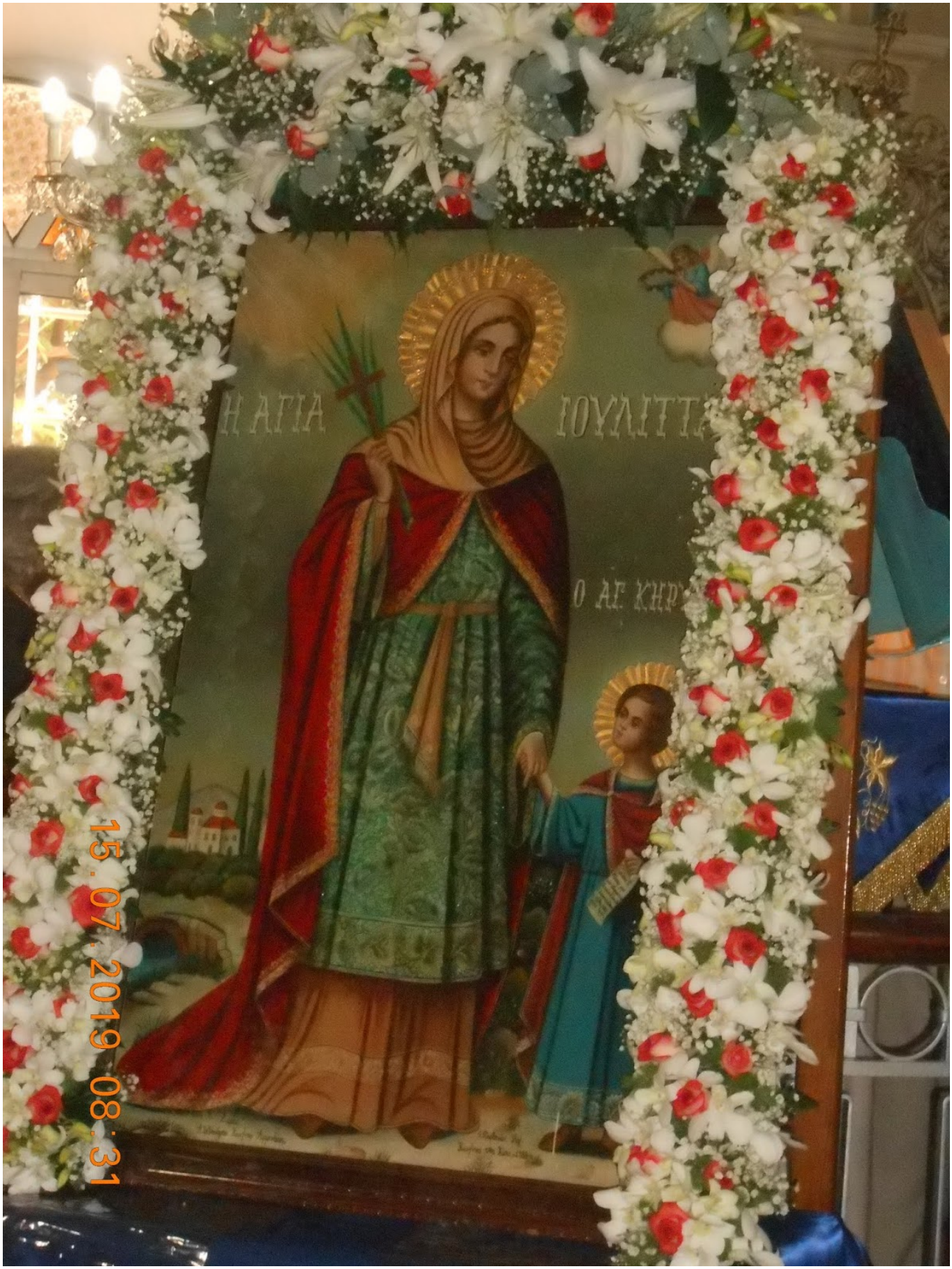

Μετά τον αποκεφαλισμό της το ιερό λείψανό της ρίχθηκε στον τόπο, όπου βρισκόταν και το λείψανο του τρίχρονου γιου της, του Κηρύκου. Την επόμενη

νύχτα οι δύο υπηρέτριες ήρθαν και παρέλαβαν κρυφά τα ιερά λείψανα και τα τοποθέτησαν σε σπήλαιο έξω από την πόλη της Ταρσού. Μετά τους διωγμούς η μία υπηρέτρια αποκάλυψε τα ιερά λείψανα των ενδόξων μαρτύρων Κηρύκου και Ιουλίττης, τα οποία σήμερα είναι τεθησαυρισμένα σε διάφορες αγιορείτικες ιερές μονές, όπως στην ιερά μονή Γρηγορίου, όπου φυλάσσεται τμήμα της τιμίας κάρας του τρίχρονου παιδομάρτυρος Κηρύκου, στην ιερά μονή Διονυσίου , όπου φυλάσσεται τμήμα της αριστερής χειρός και του δεξιού ποδός του τρίχρονου νηπίου,στην ιερά μονή Παντοκράτορος,όπου φυλάσσονται ιερά λείψανα και των δύο καλλινίκων μαρτύρων,στις ιερές μονές Μέγιστης Λαύρας,Ξενοφώντος,Ιβήρων και Σιμωνόπετρας,στη Νέα Μονή Χίου,καθώς και στις ιερές μονές Κύκκου Κύπρου,Μεγάλου Μετεώρου,Αγίας Βαρβάρας Ρουσάνου Μετεώρων,Ασωμάτων Πετράκη Αθηνών,Αγίου Διονυσίου του εν Ολύμπω Πιερίας,Οσίου Θεοδοσίου Αργολίδος ,Αγίου Γεωργίου Φενεού Κορινθίας και Υπεραγίας Θεοτόκου Παλαιοκαστρίτσης Κερκύρας.

Το όνομα του Αγίου Κηρύκου φέρει η πρωτεύουσα του ακριτικού νησιού της Ικαρίας,η οποία κοσμείται με ομώνυμο εμβληματικό και περικαλλή ιερό ναό,αλλά και χωριό του ευλογημένου νησιού της Ζακύνθου (γνωστό με την παλαιά προσωνυμία “Αγκερυκός”), όπου ο ομώνυμος μετασεισμικός ναός οικοδομήθηκε το 1960 και εγκαινιάσθηκε το 1969, στις δε 15 Ιουλίου, την ημέρα δηλαδή της μνήμης των αγίων Κηρύκου και Ιουλίττης, τελείται παραδοσιακό πανηγύρι στην πλατεία του χωριού.Στους αγίους ενδόξους μάρτυρες Κήρυκο και Ιουλίττα είναι αφιερωμένοι αρκετοί ναοί σε ολόκληρη την ελληνική επικράτεια,όπως ο ανεγερθείς τον 14ο αιώνα ιστορικός ναός στη Βέροια που κοσμείται με ωραίο τέμπλο και πλούσιο εικονογραφικό διάκοσμο,ο ανοικοδομηθείς το 1888 και στη θέση προϋπάρχοντος παλαιότερου ναού ενοριακός ναός στον Βροντάδο Χίου,ο εγκαινιασθείς το 1971 ενοριακός ναός στο ιστορικό χωριό Παρόρι Φλωρίνης,το ανεγερθέν το 1872 παρεκκλήσιο στη Στυλίδα Φθιώτιδος,το ανεγερθέν το 1900 και εξ αφορμής της αποκαλύψεως και ευρέσεως της εικόνος των αγίων παρεκκλήσιο στα Αμπελάκια Λαρίσης,ο κοιμητηριακός ναός στην πόλη της Ξάνθης,καθώς και παρεκκλήσια – εξωκκλήσια σε διάφορες περιοχές της πατρίδος μας(Άνω Στενή Ευβοίας,Λόγγος Εδέσσης,Αθάνι Λευκάδος,Καλλιμασιά και Καρδάμυλα Χίου,Κλειώ και Μεσότοπος Λέσβου,Μπατσί και Άρνη Άνδρου,Απείρανθος Νάξου,Οία Σαντορίνης,Κύθνος,Λέρος,Κάλυμνος,Χουμεριάκο και Καπίστρι(Σταυρός) Λασιθίου,Κόκκινος Πύργος Τυμπακίου Ηρακλείου),καθώς και στην ιστορική Ιερά Μονή Αγίας Αναστασίας Φαρμακολυτρίας Βασιλικών Χαλκιδικής.Αξιομνημόνευτος είναι και ο χρονολογούμενος από τον 12ο αιώνα σταυροειδής εγγεγραμμένος μετά τρούλου ναός των δύο καλλινίκων μαρτύρων στο χωριό Λετύμπου της επαρχίας Πάφου στην Κύπρο,αλλά και ο ναός στην Αρχαία Λισσό,που βρίσκεται πλησίον της Σούγιας στο νότιο τμήμα του νομού Χανίων στην Κρήτη και χρονολογείται από τον

14ο αιώνα.Το 1968 ιδρύθηκε επίσης στην περιοχή του Σιδηροκάστρου Σερρών και με πρωτοβουλία του αοιδίμου Μητροπολίτου Σιδηροκάστρου κυρού Ιωάννου(+ 8 Οκτωβρίου 2001) περιώνυμη ιερά μονή επ’ ονόματι των δύο ενδόξων και αθλοφόρων αγίων, οι οποίοι αποτελούν για τη σημερινή υλιστική εποχή με τον άκρατο ορθολογισμό και την αμφισβήτηση της παρουσίας του Θεού στη ζωή μας

ής υπομονής και